Kako pričati priče djeci: i svima ostalima / Silke Rose West i Joseph Sarosy; s engleskoga prevela Sanja Gjenero. Zagreb : Stilus knjiga, 2021

Silaj, Kristina

Source / Izvornik: **Novi uvez : Glasilo Zagrebačkoga knjižničarskog društva, 2022, XIX, 54 - 55**

Journal article, Published version
Rad u časopisu, Objavljena verzija rada (izdavačev PDF)

Permanent link / Trajna poveznica: https://urn.nsk.hr/urn:nbn:hr:203:120007

Rights / Prava: In copyright / Zaštićeno autorskim pravom.

Download date / Datum preuzimanja: **2024-03-29**

Nacionalna i sveučilišna knjižnica u Zagrebu

Repository / Repozitorij:

National and University Library in Zagreb Repository

dabar
DIGITALNI AKADEMSKI ARHIVI I REPOZITORIJI

Kristina Silaj
Nacionalna i sveučilišna knjižnica u Zagrebu
ksilaj@nsk.hr

ISSN 1845-2434
CC BY 4.0

Kako pričati priče djeci: i svima ostalima / Silke Rose West i Joseph Sarosy; s engleskoga prevela Sanja Gjenero. Zagreb : Stilus knjiga, 2021

Prikaz knjige

Zašto je s djecom teško razgovarati, a lagano pričati im? Što ako nakon priče okrenu leđa i ne žele više slušati ispričano? Što mala djeca danas trebaju i žele? Mala djeca danas se rađaju u kritičnim društvenim okolnostima, za njih doista strašnim životnim situacijama koje im oduzimaju pravo na nezaboravno djetinjstvo (kako su mnogi odrasli imali) i red koji djeca vole.

To im svakako treba na lijep način vratiti.

Kako da cijepimo djecu od panike cijepljenja (mnoga djeca se boje) i kako ih umiriti nekim nježnim tekstom? Što kada naraste njihova emocionalna temperatura te njihovo ponašanje nalikuje (grubo rečeno) divljanju? Mora postojati neki psihološki, književni i umjetnički lijek i za to – objašnjava nam publikacija "Kako pričati priče djeci: i svima ostalima".

Autori nas vode u misao da su priče važne za djecu, da imaju ljekovit smisao i da im kroz istinsku autentičnu priču ili priču kao igru možemo objasniti realnost koju dokučuju, svijet koji upoznaju.

U ovakvom svijetu teško je naći pravu priču za dijete. Šarenilo je lako inscenirati, lutke, kostime, odjeću, površinu i vanjski sjaj. Međutim, pronaći pravi simbol za dijete i njegov unutrašnji svijet je poput pisanja po pijesku kada je tiho i miriše na početak ljeta. Djecu ne možemo ostaviti kao drveće i stabla da rastu okolo. Premda pripadaju roditeljima, djeca su zapravo nov život, život za sebe koji učimo pričajući im, pokazujući im vještine i hrabreći ih svaki dan kako bi snažno osjetili svoje pravo na maštanje, svoje pravo da im ne kvarimo djetinjstvo događajima koji nisu primjereni za djecu.

Vole priče o životinjama, vole bajke, vole biti tiho prije sna i slušati glas roditelja ili osoba

koje imaju dužnost brinuti se o njima. Zapravo imaju pravo na priču. Dječje pravo je miran san, nedužno snivanje nakon brojnih patuljaka, vodenjaka, jednoroga, nakon sjaja princeza, nakon hrabrosti vitezova. Pričanje priča zapravo je izraz ljubavi prema djeci i na takav način primajući ljubav, djeca uče voljeti. Ljubav smiruje i djecu i odrasle. Nježnost priča o princezama djeci daje tkanje i pletivo osjećaja ugode i topline, mrežu pozitivnih osjećaja.

U ovom djelu u stvarnosti autora priče su djeci pričane uvijek kao intervencija zbog nekog dječjeg problema, tako da su napisane s ciljem da se koriste i u ljekovitom čitanju i u slušanju. Mora postojati neka utjeha za dječji osip, mora postojati utjeha za neki dječji oklop (kornjačin oklop koji spašava od vanjskog svijeta). Mora postojati svijet zaštite dječjih unutarnjih svjetova kako bi djeca bila radosna, što dalje od tuge. Objasnimo djeci zašto stonoga ima sto nogu, objasnimo djeci svijet društvenih grupa i da su društvena bića, da se smiju slobodno kretati, u slobodi postojati i živjeti kako ne bi ostali potpuno sami, zaboravljeni, izgubljeni u svijetu koji ne postoji. Smisao priče nije da djeca gube poveznicu s realnošću, nego da pričanjem priča osobe koje imaju smisao za pripovijedanje djeci ublaže grube događaje i da djeca teškoće i probleme lakše prebole.

Objasnimo im da prijateljstvo znači dio sebe vidjeti kroz svijet drugoga, da prijateljstvo ipak nije samo poklon. Poklonimo im za djetinjstvo to njihovo pravo da se i čude pričama, ispunimo im potrebu za čudesnim. Objasnimo im da se po riječima čovjek poznaje, da pomoću slikovnica i knjiga lakše vide život u bojama, život koji je cjelovit i smislen. Neka maštaju o svojim svjetovima i grade ih kako žele u slobodi integriteta. O ovim i sličnim temama riječ je u ovoj izabranoj publikaciji.

Priča je nagrada i poticaj za učenje, zato im treba i slikovnica i knjiga, ali i osoba (pripovjedač, pripovjedačica) koja danas neće puno glumiti nego će im ukazati da postoji red koji djeca zapravo vole, ali i prostor radosti i zabave. Red nije rutina, već stvaralaštvo na koje ih potiču prve priče. Iza priče ostaje tišina, spokoj, usnulo dijete i san o sjaju novog buđenja. Zaštitimo dječje svjetove, poklonimo pravo djetinjstvo djeci.

Analizirajući publikaciju *Kako pričati priče djeci* iznenadit će nas kako se mnoštvo autora iz različitih znanstvenih područja i profesija danas u društvu slaže u jednom – djeca moraju biti na prvom mjestu u društvu jer su njegovi stupovi. Zbog toga je ovo djelo i napisano.